

tedaj, ako z indigo modrilom namaže podbradek in trepalnici. Belo in rdeče ličilo so iznašle že Grkinje, a od njih so ga posnele Rimljanke; Horacij in Ovidij spominjata prav često ličil.

Menda ni treba niti spominjati, kako je z ličili v sedanji dobi. Spominjati se pa moram besed onega ostroumnega francoskega pisatelja, ki je rekel, da se ličijo samo one ženske, katerim je več do tega, da ljudem ugajajo, nego da jih ljudje spoštujejo. Glasoviti Louis Mercier spominja iz dobe francoske revolucije razgovora med neko pariško markizo in njeno sobarico Marton. Markiza je vprašala sobarico: Kaj je novega? A ona odgovori: Gospa, govori se o ustaji, katera se gotovo pojavi še danes. — Je-li to možno? — Da, gospa, govori se o plenjenju, o rušenju in o odpeljatvi ženskih. Slišala sem, da bodo te grdobe vse ženske pobili in pravijo, da one, katere se tem neljudem bodo zdele lepe, one bodo žrtve nedolžnosti... Ali, pretrga ji markiza besedo! Jaz se vsa tresem, obleci me — Marton — hitro — Marton — moje rdečilo sem! Urno moje rdečilo sem! Za Boga! Kakova sem v obrazu? — bleda — pretrpljena — prava grdoba sem — ubijajo me!...

Ličila so licu prav škodljiva. Poglejte lice, katere koli igralke (katere so seveda prisiljene, da se ličijo) pogledajte tako lice po dnevu, ko ni še barve na njem! Njena koža je suha, brez živosti, razpokana, siva in nabrana. Razven tega je v večini ličil takih sestavin, katere so tudi občenemu zdravju škodljive, kakor: svinčeno belilo, sublimat, cinkovo belilo in rdečilo, a isto je, naj se dajajo strupi telesu od zunaj ali od znotraj.

Nekatere lepoticke (večina teh niti ne ve) jedó arsenik v malih obrocih radi lepote polti.

Dá si bi ne smelo biti strupa v nobenem ličilu, nahaja se vendar prav često, a lepoticke trpé vsled tega razne bolečine: krč, nezavest, živčne bolezni, omotico, sušico, venejo in ginevajo.

Odvracáje ženske od ličenja, nečem reči s tem, da naj ne negujejo kože in = teinta = saj smo vsi moški in ženske dolžni negovati kožo, a to radi zdravja, radi družtvene prijetnosti in radi lepote. Ne more biti zdravja brez negovanja kože in tudi družba bi po pravici prezirala vsakega, kateri zanemarija svojo kožo; zakon lepote zahteva od vsakega izobraženega človeka, da se prikazuje v najplemenitejši človeški podobi. Treba je torej vsa lepa svojstva kože negovati kolikor možno. Ta lepa svojstva so: da je čista, da je brez duha, da je bela, gladka, prozorna, da ima zdravo in živo barvo in naposled, da ni na njej peg ne spuščajev. Kakor se pa razlikuje umetnost od narave, tako se razlikuje umetno-lepo od naravno-lepega.

Glavni pogoji lepote so: zdrav porod, zdrava telesna odgoja, jednostávnost življenja in nravnost. Oni, kateri mislijo, da je treba še le tedaj misliti na razvijanje lepote, ko so dekleta dorasla, se silno motijo. Kdor je zanemarjal dolžnosti do tedaj, da ne pride več do svrhe. Že pri porodu, da, še pred njim, je treba misliti na to. Zdrava mati, zdrav porod, je prvi pogoj naravnemu ne-

govanju lepote. Potem je treba paziti, da se deca razvija telesno kolikor možno lepo in dobro.

Glavni pogoj negovanja lepote je nadalje redno življenje tako telesno, kakor duševno. Kdor teži za naravno lepoto, treba da pazi na pravilen način hranjenja. Znamo, koliko vpliva hrana na razvijanje cvetja (kako se razlikuje oplemenitena rastlina od divje!) znamo tudi, kako dobro vpliva na živino redna in primerna hrana. Kako bi ne bilo enako tudi v ljudeh?

Poglejte blede in suho lice siromašnega človeka, nabuhlih in popačenih lic, a potem pogledajte v premožnejših ljudeh spačene oblike nekdanj tako lepih mladeničev in deklic, kateri so se pokvarili tlačéči si želodec s hrano, pokvarili se z razkošjem in brezdelavnostjo!

Ni-li vsakdo zapazil, da je po mestih v siromašnih ljudeh tako malo lepih otrok pa če nas tudi od daleč moti lepota njihovega očesa, las, lica, rasti, vidimo od blizu vendar, da so poteze surove, koža nelepa, boja odurna in še več takih nedostatkov; a evo, na deželi nahajamo poleg vsega priprostega življenja in jednostavnih potreb, toliko lepe dece, katerej ni treba družega, nego bele, mehke od solnca ne zažgane kože in čiste obleke, da bode po mestnem okusu lepa.

Márica.

(Pride še.)

Smehljaj se mi!

Kadar iskreno prosim te,
„Smehljaj se mi ljubo!“
Takoј me stisneš na srce
In spolniš željo to.

Tedaj v objemu ti drhtim
In sreče zrem sijaj —
Za nasmehljaj pa sladki tvoj
Ti dam poljuba slaj.

Kristina.

JUNAŠTVO.

Pokaži, moj bratec, kako si se vrezal, pokaži,
Joj, rana ti zije in curkoma lije ti kri!...
Oh, revež ti mali, takoj si jo s slino namaži,
Za rane zdravila dobiti prê boljega ni...

In glejte junaka, kako bolečine prenaša,
Brez joka in stoka, možato brez vsake solze!
Da, skoraj bi rekla, da punico mojo prekaša,
Ki ondan odbila si malo ne pol je glavé.

Márica II.

